

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 lutego 2013 r.

sprawy **R. K.**

skazanego z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 19 kwietnia 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 20 stycznia 2012 r.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2012 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego z dnia 20 stycznia 2012 r., mocą którego R. K. za przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. i art. 197 § 4 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. został skazany na karę 10 lat pozbawienia wolności.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżył go w całości i zarzucił:

„1. naruszenie prawa procesowego – art. 433 § 2 k.p.k. poprzez nierozpoznanie istoty wszystkich zarzutów apelacyjnych, co mogło mieć istotny wpływ na wynik postępowania,

2. naruszenie prawa procesowego – art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niewskazanie przyczyn, dla których zarzut rażącej niewspółmierności kary uznano za niezasadny, co mogło mieć istotny wpływ na wynik postępowania”.

W konkluzji kasacji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Podniesione w niej zarzuty jedynie formalnie spełniają wymogi wynikające z art. 523 § 1 k.p.k. W istocie autor skargi dąży do powielenia przez Sąd Najwyższy kontroli odwoławczej, co jest w warunkach niniejszej sprawy tym bardziej niezrozumiałe, jeżeli się zważy, że wnosząc uprzednio apelację istotnie zawęził granice zaskarżenia. Skarżący bowiem w *petitum* apelacji wskazał, że wyrok sądu pierwszej instancji zaskarża w części dotyczącej orzeczenia o karze. Sąd odwoławczy zwrócił uwagę na nieprawidłowości w sposobie konstrukcji zarzutów apelacyjnych, jednak kierując się regułą z art. 118 w zw. z art. 447 § 1 k.p.k. dokonał wszechstronnej kontroli zapadłego w pierwszej instancji orzeczenia. Z tego też względu, podnoszenie w tak zredagowanej formie, jak we wniesionej kasacji, zarzutów obraży art. 457 § 3 w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. jawi się, co najmniej, jako gołosłowne i nieuprawnione. Sąd drugiej instancji prawidłowo i rzetelnie rozpoznał wniesiony środek odwoławczy, gdyż – de facto – w drodze egzegezy treści uzasadnienia apelacji, wywiódł treść twierdzeń i argumentacji, którą nieprecyzyjnie zredagował w apelacji sam jej autor. Nie można więc mówić o nierzetelnie przeprowadzonej kontroli odwoławczej, co skutkowałoby naruszeniem art. 457 § 3 k.p.k.

Oczywiście bezzasadny jest również zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k., który mógłby polegać na pominięciu przez sąd odwoławczy rozpoznania któregoś z zarzutów apelacyjnych. W tej sprawie, Sąd Apelacyjny odniósł się jednak do wszystkich zarzutów i argumentacji prezentowanej w apelacji. I tak, próbę zdyskredytowania zeznań pokrzywdzonej I. J. Sąd ten omówił na s. 3 - 6 uzasadnienia, zaś element wiodącej roli drugiego sprawcy, skazanego K. K. , na

s. 7 - 8 uzasadnienia. W dalszej kolejności (s. 8 i następne) Sąd ten rozważył zarzut związany ze spełnieniem dyrektyw sądowego wymiaru kary.

Podkreślić również trzeba, że wymogi co do treści formułowania zarzutów kasacyjnych, zawarte w głównej mierze w art. 523 § 1 k.p.k. nakładają na profesjonalny podmiot wnoszący ten nadzwyczajny środek zaskarżenia obowiązek wykazania, że opisywane uchybienie miało, a nie jedynie hipotetycznie mogłoby mieć rażący i istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.).

Sąd kasacyjny nie powiela bowiem zwyczajnej kontroli odwoławczej i nie bada zarzutów kasacyjnych w sposób tożsamy z względnymi podstawami odwoławczymi zawartymi w treści art. 438 k.p.k. Norma z art. 518 k.p.k. stanowi, że do postępowania kasacyjnego stosuje się odpowiednio przepisy z działu IX Kodeksu postępowania karnego, zatem formułując zarzuty kasacyjne w oparciu o ich powszechnie przyjętą typizację, zawartą właśnie w treści art. 438 k.p.k. należy uwzględniać wymogi kasacyjne zawarte w art. 523 § 1 k.p.k., czego w niniejszej kasacji jej autor nie wziął pod uwagę.

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.